

דבר המערכת**כבוד התורה**

עומדים אנו בסיעיטה דשמיא מורהה לפני הכנס האדר של 'חדש בקרבי', שבאותם סיפורים לאחר סיום המערך הנרחב של קבלת מאמרי חידושי התורה הנפלאים מאת כל בני תורה בארץ הקודש, והלב מתרחבות.

רבים ורבים הם המאמרים החשובים הגיעו אל המערכת, כולם סובבים הולכים על הנושא הנבחר בשנה זו - הלכות חנוכה ופורים, ומה ניכרת פריחתו של עולם התורה במילוא עוזה. חריפות ובקיאות, גאות מעמיקה וסבירא ישירה, פלפלים למדניים ושליטה מוקפה.

אך, הכל אמורים הם לזכות במלגות נכבדות, ולאחר שעות רבות שהש��ינו חביב ועדת הרבנים שLIGHT'א, בדקוק רב ובמאמן כביר, יוכתרו בכתרה של תורה המקומות הראשונים במעמד הגדול באולמי 'קונקורד', ביום ראשון י"ב אדר.

אמנם, ישאל השואל, מדוע נזכרים ראשית קרן המלגות 'חדש בקרבי' לארון מעמד כה גדול ומפואר, בהשקה מרכבת, לשם חלוקת המלגות? האם לא די בכלל פעולותיהם הנרחבות - להגדיל תורה ולהأدירה בתחומיים רבים ומגוונים, שהם נדרשים להוסיפה וליזום אירועה כה עצומה?

והתשובה ברורה: הכנס הגדול והמורום שנערך באווירה הייחודית של התעלות מופלאה, כפי שיעידו המשתפים בשנים הקודמות, אינם מייעד רק לכך לחלק מלגות נכבדות לאבירים ובחוורי הישיבות הקדושות. הוא גם לא אמר להוות מקום אליויים באים בכדי לשמעו את דרישות גידלי התורה והוראה שלIGHT'א. כמובן, ואין צורך לומר, שאיש לא בא כדי להתענג על טעודה עשרה, או על תזמורתי איכوتית.

מעמד 'חדש בקרבי' - שזו שנות החמשית, הוא מעמד של כבוד התורה! בכניםו זה מתקבצים יחד מרגע ורבנן גולי ישראל שLIGHT'א, לצד צורבים צעירים ומוהם כאלו שעודם בשנותיהם הראשונות בישיבה, בכדי להטעים, להdagש ולהציג על הדבר החשוב ביותר:

אתם, בני התורה, כל אחד ואחד שכותב מאמר תורני כה חשוב - אתם מוחזקי העולם כלו, ולכם יהיה כבוד זה. עברוכם מתנכדים כלם, מקרוב ומן רחוק, כדי להראות קבלם עם ועדת את חשיבות לימוד התורה הקדושה שלהם, להזכיר לכם טוביה ולהוסיפה חזוק ודרבן, למען המשיכו בעלייתכם הבורוכה בתורה ויראת שמיים עוד כהנה וכנהנה!

המערכת

חדש בקרבי

קרן מלגות לחידושים תורה

הר"ג מרדיCi יצחרי שליט"א

מיסודה של
ר' שלמה מדמון ז"ל

מאמר פתיחה

הר"ג אהרן חדש שליט"א
ראש ישיבת 'שער תבונה'

עומק מהות יום הפורים

מהו פשר העניין שבאיו של מרדיCi היה משבט בניימין • מהי המשמעות של שבט בניימין שנמשל לו אב ז'♦ שנון זה מילאה, וכי עד אז לא היו נימולים? • מהי שייכות השמחה לעניין המילאה?

'איש יהודה היה בשושן הבירה, ושמו מרדיCi בן יאיר בן קיש ימני'. ובגמ' מבואר שהיה איו משבט בניימין והוא משבט יהודה. וצ"ב, מאין נפק' מם מבניימין ואמו משבט יהודה. וצ"ב, מאין נפק' מם חטא - עזיבת ה'.

ובמגילת סטרים חידד זאת יותר וז"ל: 'וכשנהנו מסודתו של אחשוורש העמיד להם זונות ונכשלו בעזון זה וונעוו כאלו אינם נימולים', וב策ת המן ששבו לאל בכל ליבם נתכפר להם עזון זה וחזרו להיות נימולים, ולכן אמר ושנון זה מילאה, עכ"ל. מבואר בדבריו שההשפעת האכילה התדרדרו לחטא של ערויות, ובittelו את קדושת המילאה, וכשהשבו תיקנו את עזון המילאה.

ובמגיללה (ט"ז ע"ב) דרשו על הפסוק 'ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר' - 'ששון זה מילאה'. ותמונה, וכי עד הנס לא היו נימולים (וכן הקשה בעל נתיבות המשפט בחיבורו מגילת סטרים)?

ובשבת (ק"ל ע"א) אמר רבן שמעון בן גמליאל, כל מצווה שקיבלו עם ישראל בשמחה, כגון מליה דכתיב 'שש אונכי על אמותך', עדין עושים אותה בשמחה. ופירש רשותי, 'בשמחה שעושים משתה'. ויש להבין את עניין השמחה וששייכתו לעניין המילאה.

ולישב את כל האמור נראה לומר על פי דברי הגמ' בקידושין (ע"ב ע"א), 'תני ר' יוסף: הפרטים אוכלין ושותין כדוב, ומוסרבין כדוב, ומגדلين שיר כדוב, ואין להם מנוחה כדוב'. הוא אומר, מהותה של מלכות פרס היהת אכילה בקדושה,

ומתבאר שלבניימין הייתה תאوت האכילה בקדושה, לאכול קרבות של שולחן ה', וממילא מי שהיה יכול להתמודד עם מהות האכילה של טומאה אצל אחשוורש - הוא מי שմבין את עומק ומשמעות האכילה של הקדושה. יבוא זאב שנאמר 'בניימין זאב יטוף', ויטרופ את מהות אכילת נבילות טריפות של אחשוורש שנמשל לדוב. אלו אוכלים ואלו אוכלים, הללו אוכלים קודש והללו נאכלים בטומאתם.

וכתב הרשב"א (הובא עיין יעקב בבא בתרא ע"ד ע"א): 'כבר נודע שבקבצת מאכל ומשתה יעוררו כוחות הגוף ויתחזקו כוחות הנפש לאיזה עניין שכוכון אליו, שהמאכל והמשתה הם סיבות גדולות לשמחת הלב' וכו', יעון שם.

ומבואר בדבריו שהאוכל בכוחו להניע ולהשபיע על כוחות הנפש לאותו עניין אליו יכוון - לטוב ולмотב! והנה אחשוורש ידע את כוחו והשפיעו של

כיבוד אב - על חשבון השכירות בפורים

**כיצד ינהג מרדכי, החפץ בכל ליבו לקיים את ההלכה ולהתבשם בפורים עד דלא ידע,
אך אביו אסור לו דבר זה?**

זכות לאסור על הבן לעשות דברים שכל העולם רגיל בהם.

וביאור העניין, שאף שהאב יכול לאסור להשתכר, ואףיל לדעת הרמב"ם שכבוד אב הוא גם כאשר אין לאב תועלת מזה, מכל מקום כיון שמשמעות בגמי ד'חיב' איש לבסומי בפוריא עד דלא ידע', ולדעת רבנים מהפסקים הוא יכול לפשטוטו (וهما המוחזר ויטרי, הטו, השולחן ערוך, וסידור יע"ז בשם אבוי החכם צב'), אינו מחייב לשמעו בקולו. יתרה זאת מבואר ב'שדי חמד' (מערכת הח"ת כל צ"ב) שהగ"א היה שותה בפורים עד כדי סכנה, כי אמור בגמ' 'ח'יב' איש לבסומי בפוריא', וח'יב כמו מתחייב בנפשו. וכן כאשר האב חפץ לבטלו מפסיקות דינא גמורא, אין הבן מחייב לשמעו בקולו. ולמרות שבואר בפסקים שם אמר האב לבנו שלא יקיים חומרא צריך לשמעו לו, כאן אינה חומרא גרידא אלא הבן רוצה לקיים את שיטת הפסיקים שסבירות כן מעיקר הדין, ואנן לאב כח לאסור עליו קיום זה. ומכל מקום ראוי שנางר הבן בחכמה, ולא ישתה לעניין האב כדי שלא להכעיסו, ושתחה רק שלא בפנוי.

אמנם אם האב מכיר את טבע בנו, שעושה בשכירות מעשים שאין הגונים, ויש לאב בזין בשכירות בנו, או שמצויק אחרים (על סמך שיש דעת שפטורים מחייב תשולם), או שהיין והשכרות מצויים לבריאותו, ח'יב הבן לשמעו בקולו. שהרי כתבו הפסיקים שבפורים אין שום היתר להקל בין אדם לחברו, וכיון שאבוי מקפיד ודאי יש לו עגמת נפש מרובה בಗל זה, ופעמים מלבין פניו אבוי מרווח בשותו, ודבר זה שכולן כשלפיקות דמים מבואר בגמ' (נבא מציעא נ"ה ע"ב), אף יש זה אסור מדין 'מקלה אביו ואמו' כמו שתכתב הנצ"ב בשוו"ת משיב דבר (להלן ב'סימן נ), והדברים ברורים.

בורדי, בחור חמץ באחת היישבות המפורסמות, בגיןוד לדעת אביו. שוחח עם אביו - רבי אברהם, מספר ימיים לפני חג הפורים. בדרך כלל, תוך כדי השיחה, סח מרדכי לאבוי כי הוא כבר הכין לעצמו בקבוק יין מושבך ליום הפורים, כדי שיוכל לבורא עד דלא ידע'.

יש שהעלו סבירה נוספת, דוגמת לדין דקימא לאן שיש מצוה בע"ד דלא ידע', שהרי כך פסקו ב'שדי חמד' (מערכת הח"ת כל צ"ב) שהג"א היה השולחן ערוך והרמ"א, מכל מקום אין זה שהוא מחייב הביא מאין דאמר שמיורה משמעו בקול אביו, מدين מצות כיבוד ומורה אב. אבל מצד שני, הרי למדונו (בבא מציעא ל"ב ע"א ועוד) שאין ח'יב לשמעו בקול האב שאנו מונה הספק לפתחו: מחד ייסא, הלא ודאי הוא מחייב לשמעו בקול אביו, מדין מצות כיבוד ומורה אב. אבל מצד שני, הרי למדונו (בבא מציעא ל"ב ע"א ועוד) שאין ח'יב לשמעו בkol האב כשאומר לו לעשות דבר שהוא נגד דין תורה, ונפסק בהלהכה (רמב"ם פרק ז' מהלכות ממരים הלכה י"ב, ושולחן ערוך י"ד סימן ר"מ סעיף ט"ו) שגם לבטל דין תרצתה.

אבל מרבנן לא ישמע לו. ניגש מרדכי לאחד ממורי ההוראה שקובעים את לימודם בהיכל ישיבתו, ופרש בפניו את הספק. הרב חייר למשמעו השאלה, שמצוות מגיעות אליו עוד כמה בכל שנה מחדש, והראה לו שכבר דנו בהז פוסקי זמנינו.

דעת מן הגרש"ז אויערבך זצ"ל (הליקות שלמה פרק י"ט סעיף כ"ה, וראו מה שהובא בה בගליון 'עומק הפשט') ועוז, שם האב ציווה לבנו שלא ישתכר בפורים צדיק לשמעו בקולו, וקיים את המצווה על ידי שתיתת יין יותר מלימודו, ושינה לאחריה. וכיון שלדעת הרמ"א (או"ה סימן תרצתה סעיף ב) בשם הכלבו ומהר"ל אין ח'יב להשתכר, ומכיון 'עד דלא ידע' על ידי شيئا, אין להחמיר

שורח עם אביו. בדרך כלל, תוך כדי השיחה, סח מרדכי לאבוי כי הוא כבר הכין לעצמו בקבוק יין מושבך ליום הפורים, כדי שיוכל לבורא עד דלא ידע'.

וכעת מונה הספק לפתחו: מחד ייסא, הלא ודאי הוא מחייב לשמעו בקול אביו, מדין מצות כיבוד ומורה אב. אבל מצד שני, הרי למדונו (בבא מציעא ל"ב ע"א ועוד) שאין ח'יב לשמעו בkol האב כשאומר לו לעשות דבר שהוא נגד דין תורה, ונפסק בהלהכה (רמב"ם פרק ז' מהלכות ממരים הלכה י"ב, ושולחן ערוך י"ד סימן ר"מ סעיף ט"ו) שגם לבטל דין תרצתה.

במכובתו, ניגש מרדכי לאחד ממורי ההוראה שקובעים את לימודם בהיכל ישיבתו, ופרש בפניו את הספק. הרב חייר למשמעו השאלה, שמצוות מגיעות אליו עוד כמה בכל שנה מחדש, והראה לו שכבר דנו בהז פוסקי זמנינו.

דעת מן הגרש"ז אויערבך זצ"ל (הליקות שלמה פרק י"ט סעיף כ"ה, וראו מה שהובא בה בגליון 'עומק הפשט') ועוז, שם האב ציווה לבנו שלא ישתכר בפורים צדיק לשמעו בקולו, וקיים את המצווה על ידי שתיתת יין יותר מלימודו, ושינה לאחריה. וכיון שלדעת הרמ"א (או"ה סימן תרצתה סעיף ב) בשם הכלבו ומהר"ל אין ח'יב להשתכר, ומכיון 'עד דלא ידע' על ידי شيئا, אין להחמיר

לחידודה

אל אחד מראשי הישיבות, תלמיד חכם עצום ומופלג, הגיע עבר בחור מיישיבה אחרת, וביקש להתקבל ליישיבתו.

שאל אותו ראש הישיבה: 'מהicken אתה?'
נקב בחורו בשם הישיבה שמננה הג�.

אמר לו ראש הישיבה: 'לא כדי לך להגיע לךן, כי אצלו לומדים אחרים'.

הבחור שאל לפשר כוונתו, וראש הישיבה הסביר את ההבדל בין דרכי הלימוד במשל מוחכם: 'המציאות מראה שעל מושאות מעמים יותר מאשר מועל תנדר קטן, מה הסיבה לך?

רוב העולם ישבו, כי במושאות יש בית קיבול גדול, ובתנדר בית קיבול קטן.

אבל אצלו ענו: המנווע של המשאות יותר חזק, ולכן ניתן האפשרות להעמים עליו יותר מאשר בתנדר, שהמנוע שלו אינו ראוי לכך'...

יש לחקור

- יש לדון לעניין מי שבויים י"ד באדר היה בירושלים, וביום ט"ו נסע לבני ברק - האם אכן נפטר למחרבי מצוות פורים כי הדבר תלוי ביום, או שבכל אופן מוטל על האדם ח'יב לקיים את המצוות היום, ורק זמן תלוי במקומו.

- מי שלח לחבו משלוח מנות, אך המקבל ישן, והתעורר רק לאחר ששקעה החמה ויצא يوم הפורים, שלא לדון האם יצא ידי חובה מצד התניתה, או דבעינן גם קבלת בעלעדיה לא קיים המזוודה.

להיות מנצה -
גורוע מהיהות מנצה!

(חוזן איש)

בשם אומרו

שם שאין פרצופיהם דומים... איך תacen שני הצדדים נבדקים בזיכוח?

בירושלמי במסכת ברכות (פרק ט' הלכה א') כתוב: 'שם שאין פרצופיהם דומים זה זהה, אך אין דעתן דומה זה להזה'. ולשון זו טעונה ביאור, שהרי כאשר אנו רואים שנכתב 'שם', ידוע הדבר שהוא בא ללמד על ה'שם', כלומר: 'שם שאין פרצופיהם דומים זה להזה, אך אין דעתן דומה זה להזה'. ואם כן, לכוארה כאן אין זה מובן: ראשית, מה אפשר ללמוד מהפרצוף על הדעות של בני האדם. ומלבד זאת, מדוע חז"ל לא מזכירם בשונם ואומרים 'דעותיהם של בני אדם שונות זו מזו'.

וראיתי דבר חידוש שאמר אחד מגודולי הדורות, וכמדומה הוא מREN החתום סופר: מה שאין פרצופיהם דומים - זה דבר פשוט ומובן כלל, שחייב להיות שניינו חיזוני בין בני אדם. אך אדם מרגיש בלבד ומיוחד, וכך אדם יודע להבחין בבני משפחתו קרוביו ומכדריו.

לעומת זאת, ויש לשים לב לכך היטב, מה שדעתיהם שונות - זה כבר מוקדם ולא מקובל! כל אדם חשוב בעצמו: 'שהוא חלק עלי'?! יהשוב אחרת ממי?! לא ייקום ולא יהיה! הוא חייב לקבל את דעתך, והרי לך ההיגיון הפשטוט אומר'...

ואכן, חז"ל כבר ידו לסוף דעתם של הרבירות, דייקו בלשונם והציגו: 'שם שפרצופיהם שונים', שם שאתה מסכים עם פרצופיהם השונים ואפילו מעוניין בכך - אך באותה מידת ציריך שיהיה מוכן לעילך שדעתו של השני שונה... משלך, ושצוכתו להיות צודק לא פחות מזוכתך... את הדברים הללו חובה לדעת בהקדמה לכל ויכוח שהוא. גם אם חמישים שנה הייתה מושוכנע באמונות הבנה מסוימת, יכול להיות שבוקר אחד תגלה לפטעה כי יש היגיון נוסף בעולם...' פתאום אתה נפגש בפרצוף חדש, דעה חדשה, צו שפעמים רבות סותרת את כל המוסכמות שהיית בהן עד עכשיו. כמו שטוב לך עם הפרצוף השונה שלו - אך ציריך שיהיה נעים לך עם הדעה השונה שלו!

וכל זה הוא בעצם עבודת עצמה גודלה, כזו שלא מגיעה תוך רגע, אלא לאחר התבוננות ממושכת - להבין ולעלול בתוכך כי ישן דעת נספנת בעולם. מיותר לציין שם הינו חיים את הדברים, הינו הי משתנים ללא היכר. לא רק בתוך כתלי הבית - בין בני הזוג והילדים, אלא גם בישיבה, בכלל, בעבודה, בבית הכנסת ובכל תחומי החיים.

יהי רצון שיתן הש"ת בלבינו, שנראה כל אחד מעלת חברינו - ולא חסרונו!

שולחן מלכים

הר"ג יוסף צברי שליט"א
רב ומו"ץ באלאד

מפני חכמי תימן על פרשיות החדש

שכרים של ישראל על נדבתם במלאת המשכן / זירוז מיוחד ללימוד התורה / הנוגאות התשובה / המבחן היהודי שנערך לאון המופלא

באו לכפר עוננות], כי לכפרת עונם יתנו או לצדקה, או יעסקו בתורה או בתפילה, או שלשתם כאחד טובים. והנה עתה נרמזה התפילה כאן, כי 'ונתנו' גימטריא 'תפלה' עם האותיות, דהיינו שלכפרת עונם יתנו לכם לשוב ולהתודות ולבקש בתפלה ותחנונים לכפרת עונם, ושב ורפא לו.

פרשת ויקהיל

'והנשאים הביאו' (ל"ה, כ"ז)
הaganon האדריר רבינו מסעוד בן מסעוד זצ"ל, אב"ד חז"ל, נודע בקביעותם בכל מכמני התורה. על כל שאלה נשאל, בין מבבלי, ירושלמי, רמב"ם, שולחן ערוך, מדרשים או זוהר הקדוש, נוסח תשובהו היה אחיד: התשובה נמצאת בספר פלוני או במסכת פלונית דף פלוני שורה פלונית... ואחר כך היה מצטט התשובה כלשונה מלאה במללה, ואם היה צריך היה מוסיף לבאר דבריו. ידיעתו המפליגת העשתה לו שם בין חכמי וגדולי תימן, ומעשה נפלא מסופר עליו:

גם לחכמי צנעה שדרומית לעראם הגישו המשמעות, וחכמי בית הדין רצו לבדוק את הדבר מקרוב. לשם כך, ערכו הם שמונה עשרה שאלות, מהஸוכות והקשות שידעו, שהיו מותאספים רבים לפורתם, ושלחו שעשות לו נחת רות.

'שמן זית זר', שהוא נמשל להשפן. מה שמן צפ' על כל המשקין - כך התורה מעולה על כל דבר, ומעלה את העוסק בה גם כן. והמלים 'שמן זית זר' הן גם סופי תיבות תנ"ך, הינו משפחחת עמראן שבעיר, ולאחר מכן ישוב לצנעה.

כאשר הגיעו השלחין לרבי מסעוד, התפלא לראותו בגד פשוט, שאפילו יהודי מן השורה בעיר הבירה אינו לובש. השלחין הגיש לרבי מסעוד את דף השאלות, וכאשר רצה רבי מסعد לפתוח ספר, התהנן השלחין כיachaoli הדרך ולא יעכנו, ורק ענה הוא הכל בעל פה תחת לחץ השלחין.

כאשר חזר השלחין לעיר הבירה, השתוממו חכמי צנעה מהתשובה שכתבה רבי מסעוד. הם חזרו ושאלו את השלחין: 'האמנם, לא פתח רבי מסעד כל ספר?'

והשליח אישר את הדברים: 'בודאי, הרי לנו עניין הוא כתבל כל זאת'...

מנאי אז, כל בעיה מיוחדת שתתעורר בבית הדין צנעה, היו שולחים אותה לרבי מסעד, כדי שברוחב דעתו יענה להם תשובה. זוכתו תגן עליינו ועל כל ישראל.

פרשת תרומה

'אשר ידבנו לבו' (כ"ה, ב')
ומה היה שכרים של ישראל על נדבתם לבם? כתוב הגאון רבי דוד עפני זצ"ל במודרש הגדול: לפי שהתנדבו ישראל במלאת המשכן בכל לבם, אף הקדוש ברוך הוא מופיע בלב כלם, מנחם אותם לאחר שנחכר המקדש]. [כלומר, מנחם אותו לאחר שנחכר המקדש]. דבר אחר: משכנ שהתנדבו אותו בכל לב [בלב שלם], לא שלטה בו עין [ונגננו בארץ]. אבל מקדש שהתנדבו אותו בלבד [כי היה בכפה], שלטה בו יד אויב.

פרשת תצוה

'אתה תזכה את בני ישראל' (כ"ז, כ')
הגאון רבי שלמה בדייח' זצ"ל בספרו 'עלות שלמה', הוסיף לבאר בפסקוק זה כי בא לרמז על הזירוז הנוצר ללימוד התורה, שכן דברי תורה תמיד צריכים חיזוק, וכך כתב: 'תצווה', לשון זירוז. 'ויקחו אלך', זו תורה שנקרית לך, שירוזם לעסק התורה, שהיא מתשתת כוחו של אדם, לפיקר צריכה זירוז. 'ויקחו אלך', אותן 'יקחו אליו' כ"ז, שתהאה תורהם לשם הו"ה ב"ה, שהוא גימטריא כ"ז, לעשות לו נחת רות.
'שמן זית זר', שהוא נמשל להשפן. מה שמן צפ' על כל המשקין - כך התורה מעולה על כל דבר, ומעלה את העוסק בה גם כן. והמלים 'שמן זית זר' הן גם סופי תיבות תנ"ך, הינו תורה נבאים כתובים, 'זר', שתהאה מוחשבתו זכה וברחה בכ"ז' אוטוותיה, ויעשה זכאי לעולמים הבא.
'כתית למאור', כאן דיבר על לימוד התורה שמקצת רגליו מעריר לעיר וממדינה למדינה ללימוד תורה, להoir עניינו ודרך, ולהoir נפשו ורוחו. ולהעלות נפשו ורוחו בעולם עליון מודרגה למדרגה עליונה תמיד, שנקריאת הנשמה נר, שנאמר נר ה' נשמת אדם (משל כי, כ"ז).

פרשת כי תשא

'ונתנו איש כופר נפשו' (ל', י"ב)
הגאון רבי יesh Kordoveri זצ"ל בחיבורו 'מחמד' שמים', למד מכאן את ההנחות של האדם לעשנות בכדי לחזור בתשובה ולכפר על נפשו מעוננותה, שירבה בתפילה ונידה. ורמז זאת בפסוק 'ונתנו איש כופר נפשו', דאפשר לומר על פי הנזכר לעיל [שהשקלים

"רנוך לנער
על פ' דרכו"

בנין-כורים

הר"ג בועז משה שליט"א
משגיח בישיבת דרך חיים'

ה'כתיבה' - חשיבותה ותועלתה

האם שווה להתאמץ בכתיבת חידושים תורה ובפרשנים רבים?

שאינו נשני בבית המדרש, היו כתובין אותן, שלא השתכחו. וכן כתוב הרמב"ם בהקדמתו ל'יד החזקה', שמיימות משה ועד רביינו הקדוש, לא חיבור חיבור שמילמדין אותו ברבים בתורה שבعل פה, אלא כל אחד ואחד כותב לעצמו זכרון בשימושות ששמע מרבותיו ומדברים שנתחדשו בכל דור ודור בביאור התורה ובhalbנותיה, ע"ש.

תועליות אלו שמאפיק הלומד מוכתבת חידושים, תומצאו בלשונו הזהב של החזו": קבע נא העוריך בספר מכורך, למען תהינה לך למשמרות, זהה הויקוק לעיון! (קובץ אגדות חלק א' סימן ד').

אולם מאז ימות רבינו הקדוש, שהותרה כתיבת התורה שבעל פה, כדי שלא תשכח בישראל, נספה תועלטלת גדולה בכתיבת חידושים התורה, שכן בכך זוכה הכותב למד את הדברים שנתחדשו לו לרבים, והרי הוא בכלל 'הלומד תורה ומלמדה', וכי שכתב בהגות עיב"צ (סנהדרין צ"ט ע"א): 'והכתוב ומברא אותה למعلن המשכילים יבינו' והכתוב ומכירנו יקדים זה מה שכתוב בז' וכמו סופר מוזיר התוורת השם', ע"ב. מקום זה נקבע הועיזו קדמוניינו לעניין ה'כתיבה', עד שראו לנו לעשות לו סימן לברכה בראשית גידולו של התינוק הרך, כשם שסבירים אותו בשעה זו שקיים את הכתוב בספר החומש הנtan עליו.

ומצינו בדברי חכמיינו שני טעמים עיקריים במעלת כתיבת חידושים התורה, א' מצד תועלטל הלומד עצמו מכתיבת חידושי, ב' מצד תועלטל הרבים מהחידושים הכתובים. על תועלטל הלומד עצמו מכתיבת חידושיו עמד אדוננו המורה"א (בבא בתרא ע"ב): כי עיקר הלימוד, ושנעשה בו רושם, הוא הלימוד הבא מכתיבת היד'. שכן ביטוי הרעיונות והמחשבות בכתב, דרוש מהלומד התבוננות ממקdet בhem, ובכך מתבהרים הדברים ובאים לידי דיקן מרבי.

טורוח כשהוא מלמדן, רשות". וכך, אף זהה בכרך הלומד בתועלטל אשית, וכדברי הגמ' (עבודה זהה לה"ע ב): למה תלמיד חכם דומה, לצלחות של פלייטין, מגולה - ריחה נודף, מכוסה - אין ריחה נודף. ולא עוד, אלא דברים שמשמעותם ממשתגלין לו [מעצמן בלבד].

וכתריס בפני היצר הרע, המשתדל להקל במעלת כתיבת חידושיםינו, יארו דבריו הקדושים של בעל השבט מוסר' בסוף פרק ל'ה: 'מכל חידושים תורה שאדם כתוב, ננים לעמלה היכלות וחופות נפלאים שתעתדען בהם הנשמה וכו', ובஹות כן ראוי לאדם שכל חידוש שמשמעותם ממשתגלין על הספר וכו', ואפילו חידוש קטן אל היא קל בעניין, לפי שאפילו בנין אבניים גדולות ויקורת, אין מתקיים כי אם על ידי אבניים קטנות הניתנים בין לבן לבן, כן לעמלה בבניין שנעשה מהאותיות שנתחו מהכתיבה'.

בהזדמנויות זו, אשותם לפה לכל שוקדי התורה ועמליה, להביע את מלא הערכה הרואה לאותם מזדייק הרבים הפעלים במסירות רבה ובכל עוז, במסגרת הארגון החשוב 'חדש בקרבי', להחדר בקרוב ובבן ותלמידיו הדר' נ. ו'ב' כל אחר ואחר, את מעלה וחשיבות העלאת חידושים התורה בכתב, שכאמור 'אין כבוד לתורה גדול ממנו'!

שאלה: בעת לימודי עולים לפעמים במחשבתינו ביאורים חדשים בדברי הגמara והראשונים. מיידי פעם הנני משתמש לכותבם, אולם מלבד המאמץ הרוב הכרוך בכתיבת היד', גם גוזל ממנה את זמני. האם עלי להשיקע את כוחיו זמני בענן זה, או שמא עדיף יותר על הכתיבה, ולהסתפק בכך שהדברים הובנו לאשרום במוחיו ובלביו?

תשובה: רובינו הפליג מוד במעלת כתיבת חידושים התורה, ואף רואו זאת כאבן יסוד בסיסי לבניין אישיותו של תלמיד היכם. ביטוי עז לכך נិזון למצעוא, במנגנון הקדומים המופיע במחוזר ויטרי' (הלוות מילה סוף סימן תק"ז): 'ומנהג לאחר המילה לזמן קרובי שירצין, יאספו עשרה, ויקחו חומש, והקטן בערישה מלובש עשרה, ואומרים "קאים זה מה שכתוב בז' וכו', וקסת וקולמוס נותנין בידו, כדי שיזכה להיות סופר מוזיר התוורת השם', ע"ב. מקום זה נקבע הועיזו קדמוניינו לעניין ה'כתיבה', עד שראו לנו לעשות לו סימן לברכה בראשית גידולו של התינוק הרך, כשם שסבירים אותו בשעה זו שקיים את הכתוב בספר החומש הנtan עליו.

ומצינו בדברי חכמיינו שני טעמים עיקריים במעלת כתיבת חידושים התורה, א' מצד תועלטל הלומד עצמו מכתיבת חידושי, ב' מצד תועלטל הרבים מהחידושים הכתובים. על תועלטל הלומד עצמו מכתיבת חידושיו עמד אדוננו המורה"א (בבא בתרא ע"ב): כי עיקר הלימוד, ושנעשה בו רושם, הוא הלימוד הבא מכתיבת היד'. שכן ביטוי הרעיונות והמחשבות בכתב, דרוש מהלומד התבוננות ממקdet בhem, ובכך מתבהרים הדברים ובאים לידי דיקן מרבי.

תועלטל זו מהכתיבה קיימת גם כאשר הלומד כותב את הדברים לעצמו, אולם תועלטל כפולה ומכופלת נזקפת לכתיבת כאשר היא נעשית במוגמה לפרסום ההוראים נוסר שכן החחש הטבעי מביקורת ההוראים נוסר בכותב תחושת אחריות, ומזרזו לבדוק את הדברים וללבנים שוב ושוב, על מנת שייהו ראויים לעלות על שולחן מולכים. (וסמך לדבר מצינו בשולחן ערוך ח"ט סימן פ"א סעיף ב', שלאחר כתיבת טענות בעלי הדין, אינם יכולים לחזור ולטעון, אף אם נותנים 'אמתלאה' לדביריהם, ופריש הסמ"ע שם: 'דכל דכתב ודאי מזיך דיקן בטענת').

תועלטל נספת ישנה לומד עצבו בכתיבת חידושים, שליליה לא ישתכחו ממנה, וכדברי הנביא ירמיה (ל"ב, י"ד): 'אכתוב בספר וגוי' למועד יעמדו ימים רבים' (ע"ז בהקדמת הדר' נ. ו'ב' פירשו על הנ"ז). וכך נהגו אף בזמנם בכתב תמורה י"ד ע"ב), וכמו שכתב רשות' בשחתת ו' ע"ב), שכשחו שומעין דברי ייחיד חדשים,

הבריאות כהלכה

הר"ג יצחק אל-אשכנזי שליט"א

מותר ואסור במזון בן ימינו

מהו נתרחק באכילה, וכיitz נדע מה מכל המוצר אותו אנו רוכשים בחנות?

במאמרים הקודמים הובאו דברי גדולי הפוסקים לדורותיהם, אודות חשיבות השמירה על הבריאות. ובכן, אם קראתם את הפרקים הקודמים, לבטח הנכם משוכנעים כי הגע הזמן לעשوت שינוי במהלך חילם. עכשו אתם שואלים את עצמכם - 'מהו השינוי החדש ממנה?' ניגש אם כן ישר לעניין.

גם בזמננו כיום, למרות שחלק גדול מן המזון המוצע לנו מכיל הרבה סוכר,מלח, מרגרינה ושותניים, צבעי מאכל, חומרים משמורים ועוד, במעט שימות לב ניווכח שניתן להסתדר ולהיכנס למסלול של תזונה נכונה, ללא כל אלו. קיימים בעולמנו שפע ורב של דברים טובים. קודם כל מים, מגון של ירקות ופירות. ככל אחד מהם תרומה יהודית לבריותוננו! חלוק מחזקים את המערצת החיסונית, חלוק מונעים מחלות, אחרים משפיעים על דילול הדם, מורידים כולסטרול, משפירים ראייה, עוזרים למערכת העיכול ומכלים הרבה ויטמינים ומינרלים ועוד. רצוי להשתדר לאכול מכל המינים, כיוון שלכל פרי וירק יש את התועלת המוחודה שלו.

כדי מאד להקפיד לאכול בכל יום חמוץ עד שמונה מנות של פירות או ירקות (מנת פרי או ירק בגודלBINONI הינה בדרך כלל בסביבות שמונים עד מאה גרם)

ישנו שפע של מוצריים, כגון מוצרי הלב וגיבינות עד חמישה אחוזים שומנים, שאינם מוכלים סוכרים וצבעי מאכל. בשאר, הוזן, עופות, ביצים, דגים, כל סוג הקטניות, אורז מלא, דגנים מלאים, כמו לחיטה מלאה - כל אלה הם מזונות המומליצים לאכילה ונמצאים בשפה.

כל זה יוא נקטו בידך: מזונות תעשייתיים או מסחריים, שעבליים עושים מהם כסף על חשבון בריאותך - מהם תתרחק! ככל שהמוצר מעובד ותשתיתי יותר - כך הוא מסוכן יותר. אל תכenis לפיך בשירים מעובדים, צ'יפס, פלאפל, ממתקים, חטיפים, כל המשקאות הממומתקים למיניהם, ובמיוחד הקולה! אל תהיה ההיפך מוחכם - שמור על חירות!

אם הנך נאלץ לקנות מוצר תעשייתי, עלייך לשים לב למה שנכתב בתווית המזון שלו.

תוית המזון תעורר לך לדעת מה להתרחק ועד כמה הדבר יכול להזיך לך. ככל שהרכיב נמצא בתחום הרשימה, כך תוכלו רבה יותר ב מוצר והוא מהו מרכיב עיקרי, וככל שהוא בסוף הרשימה תוכלו ב מוצר מועטה. ועל כך - בפעם הבאה!

מתוך הספר 'ח'ים בראיים כהלכה'.

להזמנת הרצאות ושאלות: 03-6187876

לקט הלכות לחודש אדר

קריאת הכהל חמישת פסוקים

נהגו בקהילותינו לקרוא חמישת פסוקים, בקהל גדול דרך נעימה כאיש אחד, ונזכר מנהג זה כבר בגאנונים. ואמרו בדבר מספר טעימים. א. כדי להרבות שמחהaboתינו הקדושים לשמר ולגונן על המסורת שבכתב ושבעל פה, דור אחר דור, בעלי שם תוספת ומגרעת. ב. כדי לשמוח התינוקות לזרום, שמתוור כר לכהל. ג. יתנו דעתם לשמעו מקרוא מגילה. ג. כדי לעורו הלב, שאם יתנמנם אחד מהם לא ירדם. ד. שם פסוקי גאולה. ה. פרטום הנס. עיין "למה ר"ץ בתכלאל עז חיים" (דף קס"ד ע"א ד"ה) ונוהgo שנותן טעם לכל אחד ואחד מן הפסוקים [ושם נמננו רק ארבעה פסוקים].

דרך הקראייה, יש נהגים שהחזהן קורא תחילה בקהל עצמו וכן בהצאת הריבם ידי חבה, שלא היה בכלל קראה מוקצתה על פה, שקריאתו בדיעבד. ועל כן צריך לך קרא מוקצתה על פה. ויש נהגים שהכהל קורא קודם לכן, ולאחר מכן החזן שונה את הפסוק [וקריאת החזן שנית, העשית על מנת להוציא את מי שקרא את הפסוק שלא מותך מגילה כשרה]. כיוון שמצד הדין צריך לגלול את המגילות בסיום קריאתה, קודם קראם מן הכתב, אלא מן הזcron, והוא בכלל על פה. שיברע עליה ברכה אחורה (רומב' פרק ב' מהלכות מגילה הלה' יב, שלוון עורך סימן תר"ץ סעיף י"ז), וזאת כדי שלא תהיה גלויה שלא לצורך שאיןו כלפי כבודה, וכמו שהוא לאחר קראיית ספר תורה. על כן נהגי המנגה השני יראו לאחר קראיית החזן את הפסוק האחרון, ולא ימתנו מלגלה לאחר ברכה האחורה וסדר אמרות 'ארור המן' וכו', היוות שלל ידי האחורה וסדר אמרות 'ארור המן' וכו', היוות שלל ידי הכהן גדול בקריאת יום היכיפורים לדורא על פה את ו'בעשר לחידש השבע' [יעיון ימאמ ר' ע' ע"א], וכן לא יתכן הדבר [והארכו בכל הענין הזה, בש"ת אורן של חכמים חלק שלישי סימן כ"ג].

קריאת עשרה בני המן

לגביה קראיית עשרה בני המן בנשימאה אחת, יש להזכיר שכש庫רא את תיבות 'ויאת' במרובצה, שלא יתרום אל שמות בני המן, שהרוי שיש טעם פסיק ביןיהם. אלא יעשה הפסק קל ונורגש. וכן כו' ידוע מה שעוררו רבים על הצורך שייחו קוראן את תיבות 'ויאת' שבעמודה השמאלית דוקא מן הכתב, בין איש פירש תצתו אותן ט', וכיוון שנקראים בנשימאה אחת, יש חשש שיקרא רך את עשרה בני המן בעמודה הימנית, ואת כל ה'ויאת' שבעמודה השמאלית יקרא בעל פה.

הנה קרוב לוודאי שהעשה על פי איזהה הנזכר, לדורא הכל מן הכתב, מכל מקום לא יהיה קורא בדוקא את תיבת ה'ויאת' השיכית לאוטו 'שם', אלא סמכה לה,அחת לתפניהם ושתים לאחריה, כיוון שהכל נעשה בנשימאה אחת, תוך חזות העינים מוקצת להקצתה, ואימת הציבור. ואשר על כן רואיינו שעוררו על הדבר, שיש להיזהר בכך, לדורא דוקא את אותן ה'ויאת' המשיר לאוטו בן המן [יעיון י' החים (סימן תר"ץ ס"ק ז'). ואננו עניא אמין שאין בדבר כל בית מיחוש, שגדורים ברורים יש בהלכה מה לקרב ומה לרחק, וחסרונו זה הנאמר לא נלמד מושום מוקום, שהרי הzuרן לדורא מן הכתב, וכן עשה. ואין לומר שמנצא בדורא למפרע, שלא נאמר זאת אלא במקומות שסדר קראייה משוגנה, להקדים את המאוחר, וכך כפי הסדר קורא. סוף דבר לא ידעת מונעה בדבר. ומה גם שאם נדרש זאת לרוחה דמליטה, לא הכל יוכל לעשותות כן, ונמצא קורא את הקראייה בשתי נשימות.

על מגילת אסתר הוצאת 'ויתיכון יבוא'. זאת יש לעד, שהיחסיות שבנוסחתו אינה מפהת המקומות בו שהננו יותר מאלפים שנה, אלא מוחמות אדיות אבותינו הקדושים לשמר ולגונן על המסורת שבכתב ושבעל פה, דור אחר דור, בעלי שם תוספת ומגרעת. וכיום כבר ניתן לעמוד על אמרות הדבר, שি�שנה נאמנות מוחלתת למקורו, על פי כתור 'בן אשר' ושאר כתבים קדומים, היוצאים לאור העולם.

קריאה מתוך הכתב

הקורא את המגילות צריך להיזהר בקריאתו, הן ביציאת עצמו וכן בהצאת הריבם ידי חבה, שלא היה בכלל קראה מוקצתה על פה, שקריאתו בדיעבד. ועל כן דון מותר לאכלו עד שעור כביצה. ושאר דברים כגון פירות ושאר מני מתייקה וכן שתייה, מותרים אפילו יותר מכך. אלא שלבתיחה ימנע מכל אלו קודם מקרוא מגילה, ולא יטעם מואם. מוגיגנו לדורא את המגילות לאחר תפילה ערבית בזמן שהוא לילה ודי, וזאת כאשר כלל הציבור שרווי בתענית. וממי שקשה עליו הדבר ואני מרכז יכולות לשמע את מקרוא המגילות, יכול לטעום דבר מה בצענא, קודם שיתחיל החזן לדורא. ועיצה שיקח עמו מותק ודומה לו, הייתה שיש בו הכל. גם מותיקות מורובה הנזכרת לאחר התענית, וגם ניתן לאכלו בצענא, ואין שהות באכילהו. ואין צורך לצאת חוץ למקוםו, שכן החש מחמת כך שיחמץ את תחילת הקראייה בברכותיה. וכיון שנשים דוחר כל הולשות, יראו לעשות עצה הנזכרת כדי שיוכלו לשמע מקרוא מגילה ברכוז. וממי שאינה מוגעה לבית הכנסת לשמע מקרוא מגילה, צריכה לידע שאסור לה לאכול קודם תשטע מקרוא מגילה, אלא אם כן חלשה היא ביתו. וניתן לכל הנשים לתחילה לאכול כפי גדר 'טעריה' המתואר והגאנום, קוראה ופושטה'. וכן דעת מrown בשולחן ערוך (סימן תר"ץ סעיף י"ז). וכן דקדק מורה ר' בתקלאל מעלה, ואין צדיקות להחמיר בדבר. ועל כל פנים נראה להזדו בקריאת הלילה לנשים, כדי שלא יגיעו לכלל אכילה האסורה, מופאת שאין מסוגלות להמתין.

פינת ההלכה

הר"ה ג' אורן צדוק שליט"א
מכ"ס שו"ת אורן של חכמים

אכילה ושתייה קודם קריאת מגילה

כתבו הפסוקים שאסרו לאכול קודם קודם שקיים את מצות 'מקרוא מגילה', בין בקריאת הלילה ובין בקריאת היום, אלא אם כן יש צורך גדול בדור. ואולם טעמה מותר. והיינו כל מפהת העשו מוחמת מניין דון מותר לאכלו עד שעור כביצה. ושאר דברים כגון פירות ושאר מני מתייקה וכן שתייה, מותרים אפילו יותר מכך. אלא שלבתיחה ימנע מכל אלו קודם מקרוא מגילה, ולא יטעם מואם. מוגיגנו לדורא את המגילות לאחר תפילה ערבית בזמן שהוא לילה ודי, וזאת כאשר כלל הציבור שרווי בתענית. וממי שקשה עליו הדבר ואני מרכז יכולות לשמע את מקרוא המגילות, יכול לטעום דבר מה בצענא, קודם שיתחיל החזן לדורא. ועיצה שיקח עמו מותק ודומה לו, הייתה שיש בו הכל. גם מותיקות מורובה הנזכרת לאחר התענית, וגם ניתן לאכלו בצענא, ואין שהות באכילהו. ואין צורך לצאת חוץ למקוםו, שכן החש מחמת כך שיחמץ את תחילת הקראייה בברכותיה. וכיון שנשים דוחר כל הולשות, יראו לעשות עצה הנזכרת כדי שיוכלו לשמע מקרוא מגילה מרכז. וממי שאינה מוגעה לבית הכנסת לשמע מקרוא מגילה, צריכה לידע שאסור לה לאכול כפי גדר 'טעריה' המתואר שבנון יש חילוק בין הנוסחאות על מנת לאצת מצלל ספק, כי אין ספק. לעומת זאת שאר הקלילות, שאצלן המסתור ההנה מכח 'מוחזק' ולא מחותרת ודי, צריכים בהכרח לעשות כן, כדי לוודאות שכן יוצאים ידי חותם מקרוא מגילה. ואכם"ל.

נוסח תימן בכתיבת המגילות

מגילות בה יוצאים ידי חותם 'מקרוא מגילה', צריך שתהיה כתובה על פ"י 'נוסח תימן' דוקא, שהוא המדויק מבין כל הנוסחאות. הן מצד רוח הפרשיות, והן מצד תיבותיה חסר ויתר. וכיון שמוסדות זו הינה מותרות ודי, על כן אין חודרים על תיבות ידועות, שבנון יש חילוק בין הנוסחאות על מנת לאצת מצלל ספק, כי אין ספק. לעומת זאת שאר הקלילות, שאצלן המסתור ההנה מכח 'מוחזק' ולא מחותרת ודי, צריכים בהכרח לעשות כן, כדי לוודאות שכן יוצאים ידי חותם מקרוא מגילה. שאינה כפי 'נוסח תימן', ואת התיבות שבנון יש שניינו קורא כפי גירושתו, כגון: במקומות לדורא מן הכתוב לפניינו, 'ויאיש לא עמד בפניהם' (אסטר ח' י"א) כפי שהוא בשאר הנוסחאות, יקרא לנוניהם במל"ד כפי שהוא גירושתו. וכן תמותת זהב מיל"ד להשמד להרג ולאבד' (ט' ב'), יקרא עם וא' يولרג'. הנה קרוב לוודאי שלא הוועיל ברכך מאמום, שאף על פי שקרה כפי הගרסא הנכונה, וזה השם לעצמו, מכל מקום נמצא הוא בכל 'קרה מוקצתה על פה', היהות שקרה תיבות אלו שלא מן הכתב. ויש לדע שלא כל מגילה שהובאה מותימן כתובה לפי נוסח תימן, זאת הוויט שהוויט נאלו שכתבו את מגילותיהם על פ"י ספרי דפוס, והדברים ידועים. עווי רוא ורא זר מגילות מלפני מאות שנים, הכתובות כן [יעיון בוזה בהקדמת 'בניה במקרוא'

שירת בן הלו'

שני כרכי הספר החשוב, שtit="שירת בן הלו", אינם זוקקים לתשוחות והערכה. המחבר הדגול, הרב הגאון רבי איתון יצחק הלוי שליט"א, קיבץ לספריו עשרות רבות של סימנים ובהם בירורי

הלכה מkipim וורחבים במגוון נושאים מורתקים, כשהן נושא נידון לגופו באופן עמוק, והמעיין יורד לשရשו ממקורותיו בש"ס ועד דברי גדולי האחרונים.

על הספר מעדים גדולי הדור זצ"ל ושילט"א, ובهم הגאון רבי שמעון בעדני שליט"א, שהuid עד מעלה בספר ומחברו שליט"א במכות הסכמתו, כתבו כי הוא נהנה מן הבחרות שבדרשו, וכי צדעם העין והעומק העניין נראה ברור ובהיר ביותר.

הגאון רבי ניסים קROLICH זצ"ל, אשר בשנה זו הסתלק מאותנו, והגיד גם הוא במשפטים קצרים את הספר, כי הוא ספר אשר 'כלו מחדדים, מבאר כל דבר מכל הצדדים, ובهم גם דברים יסודים בהלכה'. סיים הגאון זצ"ל וכותב, 'ניכר בספר רב עמלו בתורה, שזכה לפירות הללו'.

בהקדמו לחלק השני עמד הרב המחבר שליט"א, מודיע התיעודה התוראה שנקרה בשם 'שירת', ומאבר היטב כי לימוד התוויה במתינות, בעריבות ובהתבוננות כמו השירה, מביא את הלומד למצוא פנים חדשות, ועם זאת לשנן ולזקור את הלימוד בזכות החזורה.

בין שלל הנושאים הנדונים בספר יש לציין את הסימנים המורתקים בעניין מסורת ישראל - נסח וביוטו בתפילה, הידו מצה במאכל ובספר תורה, מצות ספר יוצאת מצרים לאילם, קניית מצות במכוון, אמנה מושך בקשרות האוכלים, ועוד.

פנינה מיוחדת הקובעת ברכה לעצמה, היא הקונטרס 'פרפראות לחכמה' שבסוף הספר, בו הרוחיב את פשתן של המקראות ודבר חז"ל - לפי סדר פרשיות התורה. המחבר שליט"א מקדים וכותב, כי מהנתן צרכיל לדור ודור היו הוכמיינו "ל טודים לבאר את המקראות בדריכים שונות לזרוך השעה, ויש מקומות שלא באירועו כלל את עניין הפשט. אך כיוון שפטט המעשה הוא העיקר, על כן הרוחיב וביאר בחלק מקומות אלו את הפשט המקראות ודברי חז"ל, כאמור.

ניתן להציג את הספר בטל': 03-5706360.

במדוע זה בעזות ה' תתרפסמנה סקלירות קערות על ספרים שונים, קדמוניים ובני זמננו. מhabri ספרים המעניינים לפרסם את ספרם במדוע זה, אני יצרו קשר עם המעדמת.

היכי תמצאי?

• כיצד יתכן אדם שהוא גם כהן, גם לוי וגם ישראלי? תשובה: ח齊ה שפהחה וח齊ה בת חורין שנישאה ללו וילדת בת, ואotta בת נישאה לכהן וילדת בן, ולאחר מכן שחרור האדון את השפהחה לחופשי. וההסביר: מצד חירות שבה היא מתייחסת אחר האב, ומצד שפהחות שלה היא מתייחסת אחר האם. ועל כן, כל עוד היא בחזקת עבדות ונישאה ללו, אז הבת נשאת בתוכה שתי התיחסויות, לאב ולאם, ולאחר מכן כנסנישאה לכהן, הילד מתייחס גם לאב (כהן) וגם לאם [שיש בה צד לוי וצד של בת חורין - ישראל]. ואומר, אחר משושורת מהאדון, מתגלה למפרע שהנכד נשא בתוכו יהוס משולש.

מכל מלמד השכלתי

ברוך מקדש שם רבבים

מידיע עבר המלך המסלמי על חייהם הפדייה, וביום הכתרתו הושיב את האזרח היהודי בראש המוסלמים?

הפעולה מוגילה שלפנינו (מתווך ספר תפארת פיקון) התרחש בימי קדום הרכזה, לפניו שניהם נבובת. באותה תקופה התרבות היהודית הייתה מיהודים בערך כאלף יהודים. אולם נזע לטעות ביחס לטוב יותר. גם בראש השולטון, בז'אנר את טיב אומנותם, הטילו עליהם שנות מלחמות.

מה עשה רבבי אברהם? הביאו כוביתו חזר בקי מיניך, ושפישר בו את כל מה שהצטבר על הפה, עד שהכל רוא שפדר בבל זקב מבריק פיו. או אז ח찌יר לנטסה, שהבין עפה פיה עלה להפסיד, והוחרק במאד את נצורף היהודי שללא לך את הפה לעצמו!

באותה תקופה, כי יהוקי פיקון שרוניים בשיא הרשפלת. חקי הפקידינה ראו בהם אונשים גויים, ומעמידם היה גוזת מזאוד. למשל, יהודיך היה אסר לשבט בפבי גוי, ופניהם יהודיך רוכב על חמור, והוא עליו לשבעת על אשה, אלא היה ארי'ה לשבט על חמור עצמו, וגם זה שלא בפני עצמו. כמו כן, היה אסר להם לבנות את בתייהם יותר גבוק מקבטי הגויים, גיגיות קשות נספות.

ולו פן לא יפלא, שפאנשר יושך העץ של האימאמ פטינני קבל פעם שרשות פנינים זכרה קיאוד, פנה אל בר בדיחי ובכח מפנק שיבצע את בעזות האזרחות בשרשות זו.

כינו שהרשרת ריטה זכרה מאד, קשש רבבי אברהם בדיחי לבעזע את הילאקה במקום עבוזתו הקביעה. הוא בקש ממן הפלך שיקצה לו קוקום בארכונו, שם יוכל לשעות את מלאותו במלחת ובטה. יושך העץ נאות לכה, ורבבי אברהם הגיעו אל הארכומו והחל לזרף את שרשות הפנינים.

תוה כדי עבוזתו, הבחן שבירפת החרדר - בו עסק במלאכה, מזח פד מפקחת גודל, ישן ועתיק, שמרוב הפענים שהוא צוח במקום זה, העלה כבר אבק רב, ואשל לא שם לב אליו. יום אחד נשמעו קול נקישה מפני פד, עקב נפלת כל' אברהם בדיחי, שלא התחפה לסתות את הפה לעצמו, לזרות שבקבל רשות קלאה לך. 'אם אחד מכם היה מסקל לעשות את מה שעצה היהודי זהה?' - שאל המלכה.

באותה שעה היהודי זכה קהן קדוש השם גודל, לראות את מעשיהם הגדולים של כסיקיו ויראי שם יתברגה. הוא פנה אל יושך העץ והלכה לו את פידעה הפרענישא, על היזו של הפה נזקה. אבל בון הפלך - ברב גאנטו - אמר לו, שהוא יכול לחתת את הפה לעצמו. רבבי אברהם לא התפתחה, ולא לפקחו.

התודה והברכה
לרי' דוד תעשרה הי"ו
על ניקוד הסיפור והגהתו.

מahanusa בעמותה

רבני' חדש בקרבי' על לקבלה הכוונה והדרכה במעונו של מרון שר התורה שליט"א

במעמד מロדים ונרגש במעונו של רשבבה"ג מרון שר התורה הגר"ח קנייסקי שליט"א, התקבלו רבני וראשי קרן המלגות' חדש בקרבי' לכינוס חיזוק מיוחד ושופע הוד, בו זכו לקבלת הכוונה והדרכה ממשך שעה ארוכה, בלבטים ושאלות רבות שעלו על שולחנם ודרשו הכרעה של דעת תורה - כיצד לפעול בכלל פרט.

nicrot לרבני הארץ שליט"א, מותgor הכרה בהשיבות המפעל האדייר, בירך חום את כל המשותפים בברכת ברכה והצלחה, ובשفع סייעתא דשמייה מרובה בכל פעולותיהם הכובירות להרמת קרנה של תורה.

מאז הפרסום הראשון על המיזם האדייר של כתיבת מאמרי חידושי התורה במסגרת 'חדש בקרבי' המותקיים זו השנה החמשית, הציף גל של פניות את רצוי המערכת, באמצעות המערך וחב החקיק של הנציגים הזרים בהיכלי היישובות והכוללים.

זכוכו, השנה נושא הכתיבה הנבחר הוא בהלכות חנוכה ופורים, ולאחר שהמאמרים הרבים עוברים את בדיקתם הקפדנית של חכרי ועדת הרבניים שליט"א, זוכים כל הכותבים במלגות נכבדות בסך עשרות אלפי שקלים, וכותבי המאמרים הנבחרים שנבחרו למוקומות הראשונים זוכים במענקים גדולים במיוחד.

חכרי הוועדה המכינה מוסרים כי הכנות למועד האדייר שיתקיים בי"ב אדר באולמי 'קונקורד' בבני ברק כבר בעיצמון, והשנה צפיי אוירע גדול ומפואר במיוחד, בראשות מרון ורבנן גדי ישראלי שליט"א שיכבדו את המועד נוכחותם ובדרכם.

בשל הנסיבות האדיירה של המאמרים התרוניים שהגיעו אל המערכת, התעוררו מספר ספקות אצל חכרי ועדת הרבניים שליט"א באשר לדרכן הנאותה לנוהג במקרים אלו. לשם כך התקבצו ונאספו במעונו של רשבבה"ג מרון שר התורה שליט"א רבני הארגון וחכרי ועדת הרבניים שליט"א.

מרן שליט"א קיבל בחיבה ובשמחה יתרה את הרבניים הגאנונים, והאזור בקש רב לסקירת פעולותיהם הנשגבות לעידוד וחיזוק כתיבת חידושי תורה בקרוב אברכי הcoliims ובני היישוב הקדושים.

במשך זמן ממושך נעצרו הרבניים עם מרן שליט"א בשאלות הנוגעות לכתיבת המאמרים וקבעתם, ומרן שליט"א ירד לפרטי הדברים והכריע בדקוק כיצד לנוהג. כך, לדוגמה, כיוון שככל אחד ואחד מהשולחים זוכה במלגה כספית מכובדת, נשאל מרן שליט"א אם להעדייף אברכים על פני בחורים ולהעניק להם מלגות גדולות יותר, וכן כיצד יש לנוהג כאשר ישנים כמה תלמידי חכמים שמאמריהם ראויים במקומות אחרים – את מי יש לחזור מביניהם.

לאחר דקנות ארכות ראיות בהן הראה מרן שליט"א חביבותם של מילדי קדשו, נקבעו מילדי קדשו – את מילדי קדשו של מילדי קדשו – כתיות סת"ם. הרב בן שלמה ז"ל נתבקש לבית עולמו לאחר שנות יסורים קשים ומריים, בהותירו אלמנה ושלושה יתומים שטרם נישאו בבתו.

דידי המשפחה נחלצו לעורתה, ומבקשים את סיוע הציבור בעין יפה וברוח נדיבת, עוזר המשפחה היראה הזוקקה בධיפות לבן.

צעקת אלמנה ויתום

בימים אלו מתקיימות מגביהות נרחבת להצלת משפחתו של

רב אייל בן שלמה זצ"ל

מבי ברוך

אברך יקר ומופלג בן עדתנו שקדם על תורהו לצד עיסוקו במלאת קדש – כתיבת סת"ם. הרב בן שלמה ז"ל נתבקש לבית עולמו לאחר שנות יסורים קשים ומריים, בהותירו אלמנה ושלושה יתומים שטרם נישאו בבתו.

דידי המשפחה נחלצו לעורתה, ומבקשים את סיוע הציבור בעין יפה וברוח נדיבת, עוזר המשפחה היראה הזוקקה בධיפות לבן.

לפרטים: 052-7667765

בבית מרן שליט"א

לهم מלגות גדולות יותר, וכן כיצד יש לנוהג כאשר ישנים כמה תלמידי חכמים שמאמריהם ראויים במקומות אחרים – את מי יש לחזור מביניהם. לאחר דקנות ארכות ראיות בהן הראה מרן שליט"א חביבותם של מילדי קדשו,

מרת שלומית בת מלכה כהן ע"ה

בלב"ע ב"ד אדר א' תשע"א

אשר ידינו הירך רבבי שמעון כהן הי"ו

חבר עמותת 'ארגון יצאי תימן'
אשר עומד לימינו בכל עת

ת.ג.צ.ב.ה

קרן ש"

קדש ע"ש שלמה ויהודית תעשה ז"ל

הקרן הוקמה על ידם להנצחתם ולמטרות צדקה, למען שדרוג מוחלקות ילדים בבתי חולים, לפיתוח מוסדות לביסיכון, ועובד חיגוגות בר מצווה לילדים ממשפחות מצוקה.

מחברים ומתחברים!

מעוניין להיות שגריר שלנו,
ולהפייך עליונות באזרע מגוריר?
לפרטים ניתן לפנות למערכת:
טלפון: 054-HB0548410475 | דואיל: 8410475@gmail.com

חדש בקרבי 5

קרן מלגות לחידושים תורה

בעה"ת

את המועד יכבדו מרנן ורבנן
גדולי התורה שליט"א
בנשיאות הרב מרדכי יצחרי שליט"א

בתוכנית:

פתיחה שעריים

בשעה 19:30

...

תפילה ערבית

בשעה 20:00

...

דברי פתיחה

...

סעודה מיוחדת לכבודה של תורה

סביב שולחנות ערווכים

...

דברי תורה וברכה

מרנן ורבנן שליט"א

...

חולוקת מלגות

...

פרק שירה זומרה

ע"י הבעל מגן ר' שלמה כהן

בליווי תזמורתו של עמי כהן

זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו

ברוגשי גיל והודיה להשי"ת
על הזכות להגדיל תורה ולהאדירה
הננו להזמין את כבודו למועד המפורסם

חדש בקרבי 5

לרגל חלוקת מלגות
על כתיבת חידושים תורה
בנושא 'חנוכה - פורים' אליבא דהילכתא
שיתקיים אי"ה ברוב פרט והדר
בראשות גדולי ישראל שליט"א
ביום ראשון י"ב אדר תש"פ (08/03/20)
במשכן האירועים 'קונקורד'
רחוב כנרת 2 ב"ב

הניה חינם לבאי האירוע בבסר 4
בחתמת השומר ביציאה מהמועדון